

NEON + MAI

AS ONE

PERFORMANCE INTERVENTIONS

10-13 Μαρτίου 2016

Θανάσης Ακοκκαλίδης, ηθοποιός, χορευτής
(1975), Αθήνα
Μην κοιτάς κάτω

Η σκέψη και η φαντασία μας επηρεάζεται καθημερινά από φόβους επίκτητους, διαστρεβλώνοντας την οπτική ζωής μας. Ο Θανάσης Ακοκκαλίδης αντιμετωπίζει τους φόβους του και τους διαχωρίζει από τις φοβίες, υιοθετώντας μια διαφορετική πραγματικότητα για το μυαλό. Καθισμένος στο ψηλότερο σημείο ενός κτιρίου απέναντι από το Μουσείο Μπενάκη, έρχεται αντιμέτωπος με τη μεγαλύτερη φοβία του. Η υψοφοβία του, ενώ αιχμαλωτίζει το μυαλό και το σώμα, του ανοίγει μια νέα οπτική, πιο διαυγή, απέναντι στην πόλη.

12-13 Απριλίου 2016

Rafael Abdala, performer
(1981), Γκοϊάνα, Βραζιλία
Jessica Goes, performer
(1977), Ρίο ντε Τζανέιρο, Βραζιλία
Πρωτοβουλία

Η *Πρωτοβουλία* είναι ένα κάλεσμα για δράση, το «ένας» να γίνει όσο περισσότεροι. Ένα ταξίδι στους άλλους, στην ετερότητα. Ο Rafael Abdala και η Jessica Goes θέλουν να ενεργοποιήσουν μια δημιουργική διαδικασία μέσα από τη συνεργασία, να ανοίξουν χώρο για άλλους καλλιτέχνες να συμμετάσχουν και να περιπλανηθούν στην ετερότητα. Τέχνη μέσω της ζωής, σε μια κοινή δυναμική από εικόνες και δράσεις. Αν και το έργο θα ολοκληρωθεί, η *Πρωτοβουλία* δεν τελειώνει. Διαδρομές και ίχνη μέσα στο σώμα των συμμετεχόντων δελεάζουν στην αναζήτηση άλλων, νέων συμμετοχικών και πολυεπίπεδων εμπειριών στην τέχνη και τη ζωή.

15-20 Μαρτίου | 19-23 Απριλίου 2016

Γιάννης Αντωνίου, χορευτής
(1968), Αθήνα
Σταύρος Αποστολάτος, χορευτής
(1975), Χανιά
Το πορτρέτο ενός άγνωστου ανθρώπου

Με εργαλείο την κίνηση, ο Γιάννης Αντωνίου και ο Σταύρος Αποστολάτος φλερτάρουν με την ιδέα της εξαφάνισης. Οι δύο ερμηνευτές επιδιώκουν την εξασθένιση της μορφής τους με βασικούς άξονες το περπάτημα, την όρθια θέση και την ακινησία, το άλμα, την κατάρρευση και τη μικροκίνηση, μέχρι την απόλυτη εξαφάνιση από το οπτικό πεδίο. Όσο οι μορφές τους υποχωρούν, καθημερινά αντικείμενα παραμένουν στο χώρο, θυμίζοντας την αρχική ύπαρξη. Τα δύο σώματα, αν και δεν αγγίζονται, παραμένουν συνδεδεμένα, σε οπτική επαφή, σε αλληλεξάρτηση, αναζητώντας, επί 8 ώρες, την ιδιωτική πραγματικότητα, πέρα από τις ικανότητες του σώματος. Το έργο δεν είναι αποτέλεσμα πρόβας, οι κινήσεις συνθέτονται κάθε φορά εξαρχής, ενστικτωδώς μέσα στο χρόνο που διαρκεί μια στιγμή.

12-17 Απριλίου 2016

Έλενα Αντωνίου, dance artist
(1980), Λεμεσός, Κύπρος
Μια οκτάωρη διαδρομή

Σε μια συνεχή αναζήτηση των ανθρώπινων ορίων, η Έλενα Αντωνίου πραγματοποιεί ένα ταξίδι στο χώρο, συμμετέχοντας νοητικά στη μετακίνηση στην οποία υποβάλλονται εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο αυτή την εποχή, ρισκάροντας τη ζωή τους στην αναζήτηση μιας νέας αρχής. Μια συγκεκριμένη διαδρομή, μια λευκή γραμμή πάχους 20 εκ. που διατρέχει τους χώρους του Μουσείου Μπενάκη, αποτελεί την προδιαγεγραμμένη πορεία της καλλιτέχνης επί 8 ώρες. Εξάντληση, αποτυχία, επανάληψη, κίνηση, αποδόμηση, σιγή, ακινησία, μεγάλες παύσεις, αναμονή, δράσεις και συναισθήματα που της δίνουν το χώρο και το χρόνο να βιώσει αυτό το εσωτερικό ταξίδι χωρίς τελικό προορισμό.

14-16 Απριλίου 2016

Χριστίνα Βασιλείου, χορεύτρια
(1978), Βουκουρέστι, Ρουμανία
ψχ | τ | κ | σμτ

Ο ήχος και το σώμα, η δράση και η επίδραση οριοθετούν το έργο της Χριστίνας Βασιλείου. Ένα πείραμα για τη σωματική αντίδραση στον ήχο, που είναι επίμονος και συνεχής, επί 8 ώρες. Η καλλιτέχνης υποτάσσεται αυτοβούλως στην προσταγή των ηχητικών καλεσμάτων στα αυτιά της, απομονώνεται στη διαρκή ροή μουσικής και ήχων που αποτελούν το μόνο ερέθισμα στο περιβάλλον, χωρίς καμία αλληλεπίδραση με το κοινό, κανένα αντικείμενο, καμία σκηνογραφία. Και το σώμα αντιδρά με το μόνο τρόπο που ξέρει, την κίνηση, το χορό, γίνεται ένας κινούμενος ναός γεμάτος εντάσεις, παύσεις, ρωγμές, πόνο.

22-24 & 26-27 Μαρτίου 2016

Σεραφίτα Γρηγοριάδου, ηθοποιός
(1972), Θεσσαλονίκη
Το τραγούδι που δεν τελειώνει

Αγγίζοντας το θέμα της μετανάστευσης και της ξενιτιάς, η Σεραφίτα Γρηγοριάδου δημιουργεί ένα έργο που αναφέρεται στη φωνή και τη μνήμη, τη φωνή σαν ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της ψυχής που εντυπώνεται στη μνήμη. Η ξενιτιά, χαραγμένη στην ιστορία μας και τις παιδικές μνήμες μας, μετουσιώνεται σε ένα παραδοσιακό τραγούδι που αποτελεί το σταθερό μοτίβο του έργου της. Η καλλιτέχνης περιδιαβαίνει το χώρο επαναλαμβάνοντας το τραγούδι της για 8 ώρες κάθε μέρα, αλλάζει σημεία, επίπεδα, ταξιδεύει τη φωνή και τις μνήμες της ψυχής στους χώρους του Μουσείου Μπενάκη, με εντάσεις, σιωπές, ψιθύρους, μελωδίες.

29-31 Μαρτίου | 19-21 Απριλίου 2016

Θωμάς Διάφας, συγγραφέας, performer
(1987), Θεσσαλονίκη
Χόρευμε μαζί μου

Σε έναν μεταφορικό λεκτικό «χορό» με τους επισκέπτες εμπλέκεται ο Θωμάς Διάφας, μιλώντας, εκφράζοντας και δημιουργώντας. Καθισμένος σε μια καρέκλα, ο καλλιτέχνης ξεκινά τη συνομιλία με τον επισκέπτη με τη φράση «Αυτό δεν είναι ανθρώπινο». Οι ανάκατες λέξεις, οι απαντήσεις, τα συναισθήματα καταγράφονται στο χαρτί για να αποκρυπτογραφηθούν μετά και να μετουσιωθούν σε δομημένο έργο, να μετατραπούν σε ποιήματα, κείμενα, τραγούδια, δίνοντας νόημα και μορφή στις ιδέες και τη σκέψη.

12-19 Απριλίου 2016

Μαριάννα Καβαλλιεράτου, χορεύτρια
(1969), Αθήνα
Δέρμα

Το είναι και το φαίνεσθαι, το προσωπίο, η μεταμόρφωση απασχολούν τη Μαριάννα Καβαλλιεράτου σε αυτό το έργο που πραγματεύεται την καθημερινή τελετουργία συνεχούς αλλαγής της εξωτερικής εικόνας του σώματος. Περιορισμένη από μια στοίβα ρούχων, η καλλιτέχνης ντύνεται και γδύνεται συνεχώς, μεταμορφώνεται επί 8 ώρες, αλλάζει και μετασχηματίζει τον εαυτό της, γίνεται μια κούκλα παίρνοντας διαφορετικούς χαρακτήρες και σιωπηλούς ρόλους. Αναζητά το «δέρμα», το αληθινό, πίσω από την προσπάθεια —εκούσια ή ακούσια— διαστρέβλωσης του εαυτού μας, που οδηγεί στην απώλεια της ταυτότητας, στην αποδοχή του φαίνεσθαι.

22-24 & 26-27 Μαρτίου 2016

Γιάννης Καρούνης, χορευτής
(1971), Λακωνία
Orbital

Ένας άνθρωπος και μια μπάλα, σε μια τροχιά που διαγράφεται μέσα από συνεχείς, αγωνιώδεις προσπάθειες του ατόμου να ισορροπήσει. Ο Γιάννης Καρούνης, επί 8 ώρες, φέρνει το σώμα του σε μια αλληλοεξαρτώμενη σχέση με τη μπάλα, ένα άλλο σώμα, μια άλλη οντότητα, την οποία προσπαθεί να κατανοήσει και να συμπορευθεί μαζί της, να ισορροπήσει πάνω της προκειμένου να βρεθεί πιο κοντά στον «γνήσιο» εαυτό του και στη δική του αυτό-ολοκλήρωση. Η μπάλα είναι ο άλλος πόλος, ο καθρέφτης, ο άλλος εαυτός, στο απαραίτητο στοιχείο που οδηγεί στην ισορροπία μέσα από την αντίθεση.

9-10 Απριλίου 2016

Amanda Coogan, performer
(1971), Δουβλίνο, Ιρλανδία

Η Amanda Coogan θα παρουσιάσει ένα νέο έργο, που της έχει ανατεθεί στο πλαίσιο του προγράμματος AS ONE για 2 μέρες. Το έργο είναι υπό διαμόρφωση.

29 Μαρτίου-3 Απριλίου 2016

Αλέξανδρος Μιχαήλ, performer
(1980), Θεσσαλονίκη

Η αιώνια φωτιά που μέσα τους καίει και τους φωτίζει

Παραφράζοντας ένα στίχο από την *Κόλαση του Δάντη*, ο Αλέξανδρος Μιχαήλ αναζητά το νόημα σε μια σωματικά εξαντλητική και πνευματικά απαιτητική επαναλαμβανόμενη και μάταιη δράση. Η ελεύθερη βούληση, η αναζήτηση της αιτίας και του σκοπού, η επίτευξη της προόδου, παλεύουν με τη ματαιότητα του άσκοπου μόχθου. Ενάντια στο βάρος του χρόνου, επί 8 ώρες, ο καλλιτέχνης μεταφέρει τόνους άμμου με έναν τρύπιο σάκο, σε μια ατέρμονη μάχη να κατανοήσει καλύτερα ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο αντικείμενο, τον εαυτό του και, μέσω αυτού, τον κόσμο. Παράλληλα, μεταβάλλει συνεχώς το τοπίο γύρω του, αφήνοντας ίχνη άμμου στο πέρασμά του. Μια σωματική διερεύνηση της ιδέας ότι ο μόχθος, όπως και η ανάγκη για νόημα, είναι η τριβή του ανθρώπου με τον κόσμο.

17-20 Μαρτίου | 5-8 Απριλίου 2016

Nikolaos, performer
(1986), Αθήνα

Κοίτα τον πόνο στα μάτια και ο πόνος θα γαληνέψει

Η σωματοποίηση του ψυχικού πόνου και η ανάγκη να βρεθούν τρόποι αντιμετώπισής του είναι ο σκοπός του έργου του Nikolaos. Η έλλειψη ελευθερίας, η κυρίαρχη δέσμευση του σύγχρονου ανθρώπου, εντείνεται όσο μεγαλύτερη είναι η κοινωνική αποδοχή και άρα τα κοινωνικά δεσμά. Ο καλλιτέχνης μεταφέρει την έλλειψη ελευθερίας στην κυριολεξία, βρισκόμενος δεμένος και κρεμάμενος από ένα σκοινί. Η κατάσταση περιορισμού του σώματος δίνει τη δυνατότητα να απελευθερωθεί ο νους, βρίσκοντας το δρόμο προς την ελευθερία μέσα από τον αυτοέλεγχο, το διαλογισμό και την πίστη στη δύναμη του μυαλού.

22-23 Απριλίου 2016

Kira O'Reilly, εικαστικός
(1967), Ιρλανδία

Ήρθα στη θάλασσα και φοβήθηκα. Ράγισε η καρδιά μου

Τα λόγια του ψαρά που βρήκε τα πτώματα των μικρών προσφυγόπουλων στις ακτές της Ελλάδας καταλαμβάνουν το έργο της Kira O'Reilly, μιλώντας για την απώλεια, την αποσύνθεση, την απελπισία. Λέξεις που τις παίρνει η θάλασσα, γίνονται άναρθροι ήχοι, άλογα λόγια. Η καλλιτέχνης χρησιμοποιεί υλικά που χαλούν, αποσυντίθενται, όπως ο χαλκός που οξειδώνεται όταν αντιδρά με το νερό και το αλάτι. Το έργο παρουσιάστηκε στην Αθήνα τον περασμένο χρόνο από τη Βασιλική Δήμου σε επιμέλεια της Lisa Alexander (μέρος του *Love Letter to a (Post)-Europe*), στη συνέχεια από την Kira O'Reilly στο Dublin Live Art Festival και τώρα επιστρέφει στην Αθήνα.

15-16 Μαρτίου | 24 Απριλίου 2016

Κατερίνα Οικονόμου, υψίφωνος
(1981), Πόρος
Και εγένετο φωνή

Η κλασική παιδεία, η Όπερα, η αισθητική και μετά η αποδόμηση, η απογύμνωση. Η Κατερίνα Οικονόμου αξιοποιεί τη φωνή της για να ανακαλύψει τα όρια του σώματος και του πνεύματος. Επί 8 ώρες παράγει ήχους, κλασικές μονωδίες, σύγχρονο τραγούδι, φωνές, κραυγές, ανακαλύπτει τον εαυτό της και τα όρια της φωνής της. Μέσα από τους ήχους ανατρέπει την κλασική αισθητική, την ωραιότητα και τη στερεότητα της Όπερας, την αποδομεί και χρησιμοποιεί τη φωνή ως πρωτογενές υλικό για να παράξει νέο ήχο, απογυμνωμένο, εξαρχής.

10-13 Μαρτίου 2016

Αναστασία Παπαθεοδώρου, ηθοποιός, σκηνοθέτης, performer
(1976), Αθήνα
Μια γυναίκα σε κατάσταση αλήθειας

Ένα αυτοσχέδιο «ποίημα» του σήμερα συνθέτει η Αναστασία Παπαθεοδώρου, διερωτώμενη για την ελαφρότητα με την οποία ο ανθρώπινος νους ανέχεται και δέχεται τα πλέον τραγικά και εξευτελιστικά γεγονότα της εποχής μας μέσω των media, και διατηρεί μια ψυχραιμία ικανή στη λήθη. Η καλλιτέχνης διανύει τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην πληροφορία και την εμπειρία, βουτώντας σε μια διαδρομή αυτογνωσίας. Επί 8 ώρες, η Αναστασία Παπαθεοδώρου, ως νομάς, υποδέχεται τους ήχους, τις μουσικές και την κινούμενη εικόνα μιας προβολής στιγμιότυπων από τη φύση, από μαζικά γεγονότα, από καθημερινότητα και ανταποκρίνεται με το σώμα και τη φωνή της, με ποιήματα, τραγούδια, προσευχές. Ένα ταξίδι αυτό-εξοστρακισμού σε μια συναισθηματική, σωματική και νοητική τρωτότητα.

10-13 Μαρτίου | 5-8 Απριλίου 2016

Γιάννης Παππάς, εικαστικός
(1978), Πάτος
A Key — Εκεί

Το έργο προσεγγίζει το ζήτημα του περιορισμού ως προσωπική, πολιτική, οικονομική και θρησκευτική σύγκρουση, και ως κατάσταση κοινωνικού αποκλεισμού και εκμετάλλευσης. Ο τίτλος *A Key*, ομόηχο με το ελληνικό «Εκεί», εκφράζει αφενός την επιμονή απεγκλωβισμού και αφετέρου τον εξαναγκασμό σε μια κατάσταση υποτέλειας. Ο Γιάννης Παππάς επικεντρώνεται σε μουσειακές αυτοεπιβαλλόμενες συνθήκες περιορισμού του σώματος για 8 ώρες την ημέρα. Μέσα από διαδοχικά «κελιά», χρησιμοποιεί ως μόνο εργαλείο διαφυγής ένα κλειδί για να ανοίξει διόδους στους τοίχους. Η έλλειψη φαντασίας, ως πνευματικός περιορισμός, αντισταθμίζεται από την επαναλαμβανόμενη κίνηση και την επιμονή για διαφυγή. Το τελευταίο κελί του εγκλεισμού θα ανοίξει εφόσον ο επισκέπτης πάρει το κλειδί από τα χέρια του καλλιτέχνη και το βάλει στην κλειδαριά.

26-27 Μαρτίου 2016

PASHIAS, εικαστικός
(1988), Λευκωσία, Κύπρος
Diagrama (Training for Performance #6)

Επικεντρωμένος στο σώμα ως μέσο ενέργειας, επιδεξιότητας, αισθητικών αξιών και δυνατοτήτων, όπως αυτό παρατηρείται στον αθλητισμό και την προπόνηση, ο PASHIAS εισάγει την έννοια του ανταγωνισμού. Με σκοπό την επίτευξη ενός συγκεκριμένου στόχου, το σώμα έρχεται σε επαφή με τις παραμέτρους του εαυτού του, την υλική και την κοινωνική του υπόσταση. Ο καλλιτέχνης δημιουργεί μια παλαίστρα, ένα διαχωριστικό πλαίσιο από το κοινωνικό σύνολο, όπου το σώμα, μόνο, προπονείται για ένα επερχόμενο αγώνισμα προσπαθώντας να ξεπεράσει τα όριά του, και όπου η εξάσκηση, με σκοπό τη μέγιστη απόδοση, εξισώνεται με το ίδιο το αγώνισμα.

19-24 Απριλίου 2016

Ευγενία Τσανανά, εικαστικός
(1964), Θεσσαλονίκη
Γραφείο αποφόρτισης κοινού

Συναισθηματική ανακούφιση σε καιρούς κρίσης προσφέρει το έργο της Ευγενίας Τσανανά, το οποίο βασίζεται στην παραδοχή ότι ο πόνος μπορεί να λιγοστεύει όταν μοιράζεται. Η καλλιτέχνης δημιουργεί ένα συμμετοχικό έργο, ένα γραφείο του οποίου οι επισκέπτες μπορούν να ανακουφίσουν το φόρτο τους περιγράφοντας τους εφιάλτες τους. Οι εφιάλτες γίνονται καταγραφές στο χαρτί και στη συνέχεια σβήνονται με γομολάστιχα, γίνονται τρίμματα και αποθηκεύονται. Την τελευταία μέρα, η καλλιτέχνης περπατά μέχρι τον Πειραιά, όπου ρίχνει τα τρίμματα στη θάλασσα και επιστρέφει για να κλείσει, κυριολεκτικά και συμβολικά, το χώρο του Μουσείου. Το *Γραφείο Αποφόρτισης Κοινού*, μέσω της επανάληψης αυτής της διαδικασίας επί 6 μέρες, σκοπεύει να ελαττώσει συμβολικά το βάρος της συλλογικής δυστυχίας που προκλήθηκε από την κρίση και που βαραίνει τη χώρα, σε μία κοινή προσπάθεια με τους επισκέπτες του, με βάση την αμοιβαία εμπιστοσύνη.

5-9 Απριλίου 2016

Σπύρος Χαραλαμπίδης, εικαστικός
(1985), Καλάβρυτα
Δικαιώνω την ύπαρξή μου

Η μοναξιά και η επανάληψη, η άγρια φύση και η ηρεμία διατρέχουν το έργο του Σπύρου Χαραλαμπίδου. Ο μόχθος παλεύει με τη φύση, το περιβάλλον ως έννοια και ως υλικό επιδρά στη μοναξιά του ατόμου, προκαλώντας κινήσεις βίαιες και ανάγκη για επαφή. Ο καλλιτέχνης, επί 8 ώρες, μοχθεί με όγκους ξύλου, παλεύει να τους σμιλέψει με ανθρώπινα εργαλεία, να τους φέρει στα μέτρα του, να τους μετασχηματίσει. Ήχοι και κινήσεις επαναλαμβάνονται, σε αντίθεση με τις διαστάσεις και τα σχήματα που αλλάζουν συνεχώς.

22-24 Μαρτίου 2016

Δημήτρης Χειμώνας, performance artist
(1993), Λάρνακα, Κύπρος
Γενέθλια

Το «happy birthday», το πιο πολυτραγουδισμένο κομμάτι στον κόσμο, γίνεται μια προσωπική ελεγεία για μια χαμένη αθωότητα. Ο Δημήτρης Χειμώνας ξαναζεί το παιδικό πάρτι που έχασε όταν ήταν μικρός, αφού η κούραση της ημέρας να βοηθήσει τη μητέρα του στις προετοιμασίες του πάρτι γενεθλίων του τον κατέβαλε και αποκοιμήθηκε. Κάθεται μπροστά στο κοινό και μπροστά σε μια τούρτα γεμάτη κεράκια, τραγουδώντας το «happy birthday» στον εαυτό του, ξανά και ξανά, επί 8 ώρες. Ο καταναγκασμός της επανάληψης λειτουργεί ως μια ευκαιρία για άλλη έκβαση.

1-2 Απριλίου 2016

Maria Herranz, ηθοποιός
Βέρνη, Ελβετία
Medea: Impulse & Ear

Σε αυτό το έργο, επισκέπτης και performer εμπλέκονται σε μια συμβιωτική σχέση που καταλήγει σε μια παρορμητική επιλογή κειμένων από τη *Μήδεια* του Σενέκα. Καθώς, στη διάρκεια της ημέρας, οι μονόλογοι της Μήδειας επαναλαμβάνονται σε διαρκώς μεταβαλλόμενα σενάρια ακολουθώντας την εναλλαγή της επικοινωνίας μεταξύ επισκέπτη και performer, μορφοποιείται και η φύση της τραγωδίας της Μήδειας, ξένη σε μια ξένη χώρα.